

En rafflande deckare – i nya serien Åremorden!

Smakprov från nya romanen av Viveca Sten!

OFFERMAKAREN

Just när skidsäsongen börjat i Åre hittas ett lik i en av liftarna. Mycket pekar på ett mord. Poliserna Daniel och Hanna blir snart avgörande i utredningen kring den döda. Snön yr, temperaturen sjunker och allt fler svävar i livsfara. Hur många måste offras innan sanningen uppdagats?

ROMAN AV VIVECA STEN BILD: TT/SHUTTERSTOCK

Prolog

Snön ligger som ett kompakt täcke när Sebbe Granlund svänger in på personalparkeringen vid VM6:an, sittliftens mitt i skidsystemet där han har sitt säsongsarbete.

Det är minus tjugo grader, men känns kallare. Trädens kronor är insvepta i rimfrost. Åreskutan syns knappt i snödiset. Den hårda elljusbelysningen skapar ett svartvitt landskap med långa skuggor mot vit snö.

Vintersäsongen i Åre har precis börjat.

Det är bara en kort promenad bort till VM6:an men värmen från bilen försvinner på en minut. Luften isar i näsborrarna när Sebbe låser upp lifthuset. Klockan är lite efter nio, halv tio öppnar systemet och då måste allt vara i ordning. Liftarna har som vanligt öppnat för säsongen i början av december, men än är det få åkare i backarna.

Han trycker på den gröna knappen för att dra igång maskineriet. En hög ljudsignal skär sönder tystnaden, sedan sätter det igång. VM6:an är en av de äldre liftarna, med sittplats för sex personer åt gången. Stol efter stol passerar framför hans ögon.

Sebbe drar fram telefonen för att kolla Snapchat medan liften går. Sätena är täckta av nattens snöfall, han borde gå ut och borsta av dem, men kylan håller honom kvar inomhus.

Det spelar inte så stor roll den första halvtimmen, solen går upp först kvart i tio, innan dess är det inte många ute.

Sebbe släpper mobilen med blicken. En skugga har fångat hans uppmärksamhet, en främmande skepnad i en av liftstolarna, nästan som om någon följt med ner från toppen.

Han försöker se efter, men det är fortfarande ganska mörkt ute. Stolen närmar sig påstigningsplatsen. Det verkar faktiskt som om det halvligger en person längst ut i hör-

net, men något är konstigt, hållningen är skev och hopsjunket.

Den mörka siluetten är stilla fast den nästan är framme.

Sebbe handlar instinktivt. Han trycker på stoppknappen och skyndar ut. Liftstolen blir hängande några meter bort. Den abrupta rörelsen får personen att glida ner ännu längre.

Sebbe blir stående medan hjärnan tar in synen.

Det ser ut som en skyltdocka. Fast ändå inte. De mänskliga dragen är på plats, men varje tecken på liv är utplånat. Ögonbrynen och fransarna är täckta av snökristaller, ansiktet har stelnat i en frusen grimas.

Huden är blåvit med läppar som smalnat av kylan.

Liftstolen gungar till och det räcker för att kroppen ska glida av och falla ner i snön, mitt framför fötterna på Sebbe.

Han stirrar med öppen mun på det stelfrusna liket. "Fan", viskar han. "Inte du."

Kapitel 8-11

Klockan är över tolv när Hanna lämnar sängen och släpar sig till köket i sin gamla slitna pyjamas.

Det är inget fel på Lydias gästrum. Det finns fyra stycken på souterängplanet och tre har breda dubbelsängar. Hanna har valt det som ligger i det östra hörnet, med inredning i brända färger och storslagen utsikt över Åresjön.

Trots komforten har sömnen varit ryckig, flera gånger har hon vaknat av att hon gråtit i sömnen.

Barfota tassar hon fram till Nespressomaskinen och trycker på knappen för extra starkt kaffe. I frysen hittar hon bröd och massor av andra matvaror. Det svämmar över av kött, fisk och grönsaker i olika frysförpackningar. Det finns till och med hembakade bullar.

Kylskåpet bjuder på marmelad och Kalles kaviar och andra pålägg som håller länge. En kartong ägg står på översta hyllan. Självklart finns det ägg fast ingen är där.

Lydia sa att huset var välutrustat. Hanna måste le åt sin välorganiserade syster.

När hon gjort i ordning två smörgåsar sjunker hon ner vid matbordet och sätter på tv:n för att slippa tystnaden. Hon stirrar ut genom de höga fönstren som sträcker sig från golvet till tak. Det är mulet och snöar lätt. Ovanför Renfjället mitt emot avslöjar en knappt synlig ljuskrans var solen har gömt sig. Nedanför ligger Åresjön som knyter ihop bergssidorna i dalen.

Hon följer sjön med blicken tills den böjer av i väster mot Duved. Bortom bergen ligger Norge, det är bara sex mil dit.

Hon tvingar ner den ena mackan och slänger den andra i sophinken. Kaffet går ner, men får inte huvudvärken att försvinna.

På köksbänken står den tomma rödvinsflaskan från igår, den hon snodde från vinkylén när hon kom fram på kvällen. Hanna kan tillräckligt mycket om vin för att förstå prisnivån, den kan inte ha kostat under tvåhundra spänn.

Hon gör en ny kopp kaffe och tar fram mobilen, börjar bläddra bland gamla bilder på Christian. Efter en stund fastnar hon vid de hon tog förra sommaren, när de hälsade på mamma och pappa i spanska Guadalmina där de haft hus i decennier.

Hon tog många bilder på den resan. Oftast på altanen där de brukade ta en drink på eftermiddagarna. Christian bar vit skjorta med uppkavlade ärmar nästan varje dag. Medelhavet bakom hans rygg var lika blått som hans ögon, solen förvandlade det ljusbruna håret till guld.

Pappa och Christian brukade spela en rund golf varje förmiddag och hon misstänkte att Christian lät honom vinna ibland.

Föräldrarnas uppenbara förtjusning över sin "svärson" fick henne nästan att ignorera det faktum att de hellre frågade efter honom än henne. Ingen av hennes andra pojkvänner hade lyckats framkalla den där nöjda minnen hos mamma.

Inte hon själv heller, om hon ska vara ärlig.

Christian är allt det som hennes mamma och pappa älskar. Han är också uppvuxen i en av Stockholms bättre förorter, har en akademisk examen och föräldrar som bor kvar i en fin villa. Likheter med hennes egen uppväxt är skrattretande.

Förutom att Hanna aldrig har känt sig hemma i den miljön. Hon har alltid varit den felande länken.

Hon passade aldrig in, var inte som söta populära Lydia som hade höga betyg och en ström av väluppföstrade pojkvänner som artigt hälsade på hemma.

Först med Christian kände Hanna sig speciell. Dessutom älskade hon sina föräldrars reaktion när hon äntligen kom hem med en man som uppfyllde kraven.

Det var så skönt att för en gångs skull ... duga i deras ögon.

En liten hare kommer skuttande över tomten, alldeles ensam. Hanna följer den med blicken. De tydliga fotavtrycken bryter snötäcket, de större bakfötterna perfekt nersatta framför framtassarna.

Den verkar lika ensam och övergiven som hon.

Amanda och Ebba sitter utanför skolan och röker. Det är gråmulet och svinkallt. Ebba försöker njuta av sin cigg fast bänken de sitter på förvandlar lären till isbitar.

Hon känner hur nikotinet sprider sig i kroppen.

Luften är fylld av lätta snöflingor.

"Det är så jävla oskönt", fräser Amanda efter ett häftigt bloss. "Hur fan kan man göra så mot

någon i vår ålder?"

Ebba sneglar på sin vän.

Det är inte första gången de pratar om det. Amanda har sagt att hon tänker avslöja hela historien. Berätta hur det ligger till så att alla får reda på sanningen.

Hennes ögon flammar under den röda mössan, den som matchar halsdukarna de köpt tillsammans.

Ebba har aldrig sett Amanda så uppstressad. Det gör henne orolig. Det är inte rätt att titta, det förstår hon. Samtidigt är hon rädd för konsekvenserna.

Vad ska hända om allt kommer ut?

"Ska du inte snacka med din mamma om det?" föreslår Ebba.

"Hon skulle bli skitsur. Jag vet precis vad hon kommer att säga."

Forts på nästa sida

Vad ska hända om allt kommer ut?

Sveket sitter kvar, djupt och infekterat

Forts från föreg sida

Amanda slänger fimpen på marken och stampar på den.

Hårt, så att det bara blir bruna smulor kvar i snön.

"Din pappa då?" föreslår Ebba.

Amanda fnys.

"Du vet väl hur pappa är. Om det finns minsta risk för att det kan gå ut över hans politiska karriär så kommer han att tiga ihjäl det."

När Amanda jagar upp sig är det svårt att argumentera. Hon har mycket hetsigare temperament än Ebba, är alltid den som retar sig på orättvisor eller säger ifrån till lärarna.

Amanda bryr sig inte om vad folk tycker. Hon tänker på ett sätt som Ebba aldrig vågar göra. Hon kan säga vad som helst. Amanda ligger inte vaken på kvällarna och oroar sig som Ebba gör.

"De ska fan inte komma undan med det här", säger Amanda och sveper ut med handen i en häftig rörelse.

Ebba sitter kvar och ser hur det blixtrar om hennes bästa vän. "Vi måste gå in", säger hon. "Vi har matte om tre minuter." Hon nickar mot ingången till skolans ljusgula byggnad.

Jämtlands Gymnasium! står det på en skylt ovanför porten. Ebba har alltid undrat över det där utropstecknet. Hon reser sig med en klump i magen. Är orolig för sina föräldrars reaktion, om de får reda på vad hon och Amanda har sysslat med.

Hon önskar att hon aldrig gått med på hela grejen, att hon sagt nej från första början.

"Vad tänker du göra?" frågar hon. Amanda svarar inte.

Vattnet i badbaljan är precis lagom ljummet när Daniel försiktigt sänker ner Alice för kvällens bad.

Hon sprattlar lite som hon alltid gör i början innan hon nöjt slappnar av med hans vänsterhand som stöd under ryggen.

Han står på knä på det vita badrumsgolvet med den rosa baljan placerad mitt i duschen. Det här är deras lilla stund. Daniel försöker alltid komma hem i tid för att bada sin dotter.

Det är en av de stora fördelarna med placeringen här uppe, att det är regelbundna scheman och få större brottsutredningar. Även om han ibland kan längta efter ett högre tempo saknar han inte sin gamla arbetsplats på narkotikaroteln i Göteborg. De stundtals tröstlösa försöken att hantera all-

deles för många parallella utredningar. Känslan av att varje uppklärat brott omedelbart följdes av två nya. Gängbråken och skjutningarna som aldrig tog slut.

Han är ändå norrlänning, uppvuxen i Sundsvall. Atmosfären i Åre är en välkommen påminnelse om hans ursprung. När han lämnade Sundsvall var det stadskänslan i Göteborg som lockade, men han kom snabbt underfund med baksidan.

Han tvålar in Alice som gurglar belåtet. Det fina ljusa håret är lent mot handflatan när han sköljer av det lilla huvudet. Till sist tvättar han naveln med pekfingertoppen.

Han önskar att hans mamma Francesca fått träffa Alice. Det har gått tio år sedan bilolyckan och han har lärt sig leva med förlusten. Innan Alice föddes kunde det gå dagar utan att han tänkte på sin mamma, ibland veckor.

Numera är hon med honom i tankarna nästan varje dag.

Han var bara tjugosex när hon dog. Hon bodde kvar i Sundsvall, en vanlig promenad för att handla mjölk blev det sista hon gjorde. Föraren smet från platsen. Trafikolyckan är fortfarande ouppklarad, ett sår som inte läker. Daniel jobbade i Göteborg

och för hem som bedövd för att ordna med begravningen.

Han brydde sig aldrig om att underrätta sin pappa. Varför skulle han bry sig om att Francesca var död när han varit så ointresserad av henne i livet?

Pappan fick henne att flytta från Italien men lämnade dem efter bara några år när Daniel fortfarande var liten. Som ogift mor var skammen för stor. Hon flyttade aldrig tillbaka till Italien utan blev kvar i Sverige.

Daniel har ingen relation till sin italienska släkt och kontakten med hans svenska far är obefintlig. Han bor i Umeå, är omgift och har nya barn, en flicka och en pojke. Daniel har bara träffat dem några få gånger, under ett av sina sällsynta besök som så småningom upphörde i tioårsåldern.

Sveket sitter kvar, djupt och infekterat. Han har många gånger lovat sig själv att bli en annan sorts pappa.

Han ska aldrig överge Alice, vad som än händer.

Hon ska inte heller behöva vara rädd för honom, så som hans egen mamma var för sin far, den koleriske morfadern som Daniel aldrig har träffat.

Han är uppvuxen med historier om sin morfars raserianfall. Francesca brukade berätta hur pappan exploderade och hur resten av familjen fick ta skydd tills han hade lugnat ner sig. Det lät lättsamt men verkligheten måste ha varit betydligt mer påfrestande. Att växa upp med en man som styrde familjen med sitt humör kan inte ha varit roligt.

Daniel har lovat sig själv att hans eget eldfångda humör, det som han stundtals kämpar med att kontrollera, inte ska gå ut över Alice.

"Hur var det på jobbet idag?"

Ida står i dörröppningen med nyfönat hår. Hon verkar glad, Daniel smet tidigt och kom hem redan vid fyra. Hon har kunnat ta en tupp-
lur och till och med hunnit julpynta i köket.

Nu liknar hon sig själv igen, ser mer ut som den snygga skidläraren han träffade på Bygget för ett drygt år sedan än en utmattad småbarnsmamma.

Han rycker på axlarna.

"Det var inget särskilt. Några genomgång-
ar på länk med Umeå. I morgon blir det Östersund som vanligt."

Rent tekniskt är han stationerad på Grova brott i Östersund men hans chef är okej med att han jobbar från Åre tre dagar i veckan. Även om han tillbringar mycket tid i bilen är han glad för upplägget. Det ger honom en chans att rota sig i Åre. Det är här han hör hemma nu, tillsammans med Ida och Alice.

Hans flickor.

Han lyfter upp Alice och sveper in henne i en stor handduk som Ida håller upp.

Forts på nästa sida

Jag var jättenervös för hur nya boken skulle tas emot

Viveca Stens böcker slukas av läsare världen över. Nu har hon för första gången lämnat sin komfortzon runt Sandhamn och tagit sig an Åre med nya deckaren Offermakaren.

Gillar man skärgården så gillar man fjällen, slår Viveca Sten fast. Hon har förvisso starka band till Sandhamn, en ö hon aldrig kommer att överge och som har varit skådeplats för de 11 deckare hon hittills har skrivit i Sandhamnsserien. Men fjällen har också en speciell plats i hennes hjärta, särskilt nu när hon har skrivit en bok – den första i en trilogi – som utspelar sig i Åre. Här har familjen ett hus och här tillbringar de många veckor per år. Skidåkning står högst på prioritetsskivan.

– När vi åkte upp i februari hade vi inte en aning om att vi skulle komma att bli kvar ända till valborg, på grund av coronabrottet, säger Viveca.

Författarframträdanden i Sverige och utomlands som var inplanerade under våren ställdes in. Plötsligt hade hon oceaner av tid. Men som den drivna arbetsmyra hon är började hon snart knäpa på en mordhistoria i den suggestiva fjällvärlden.

– Den här historien kom till mig, precis som mina tidigare historier. Den ville bli skriven, säger hon.

Den nya berättelsen flödade ur henne; hon skrev på ren lust. Maken Lennart visste inte vad hon höll på med. Så fort han gick förbi slog hon igen datorn, som om hon ägnade sig åt något skamligt.

Men varför detta hemlighetsmakeri?

– Åh, men man är aldrig bättre än sin senaste bok, jag var jättenervös för hur denna skulle tas emot av förlaget. Detta var något helt nytt, med nya karaktärer, nytt tempus och en ny miljö, säger Viveca, som efter tre månaders intensivt skrivande överlämnade manuset till ett överraskat förlag. De blev förtjusta i Åredeckaren och ville ge ut den under hösten. Det resulterade i en arbetsstinn sommar i huset på Sandhamn.

– När själva råmanuset är klart återstår resten. Textbearbetningen med alla ändringar och korrigeringar. Det är det största arbetet, konstaterar Viveca.

Hon är häpnadsväckande produktiv. Det beror enligt henne själv delvis på den arbetsdisciplin och uthållighet hon lärde sig under åren som chefsjurist – och förstås drivkraften att bygga upp en spännande, läsvärd historia.

– Vissa dagar är det lätt att skriva. Andra dagar känns det motigt. Men man får inte ge upp. Att vara författare är ett hantverk, man kan inte sitta och vänta på inspiration.

AV MARIA ZAITZEWSKY RUNDGREN BILD: JENNIFER GLANS

Forts från föreg sida

"Vad tror du om lasagne till middag?" säger han. "Med hemmagjord tomatsås?"

Daniel gillar att laga mat, han har alltid tyckt om att stå i köket. Han brukar skämta om sitt italienska arv, hans passion för pasta och parmesanost.

"Det låter gott", ler Ida.

Hon sträcker ut armarna och tar Alice ifrån honom.

"Lilla skruttan", kuttrar hon mot flickan. "Kom till mamma."

Daniel ger henne en puss i pannan.

I den här stunden, när Alice ler sitt tandlösa leende mot dem, kan han knappt komma ihåg varför det blivit så mycket tjafs och bråk mellan dem den senaste tiden.

Amanda står framför spegeln i Ebbas sovrum och försöker fatta ett beslut.

Hon väljer mellan den ribbade gula toppen från H&M och den röda som hon beställt på nätet. Det är kvällen före lucia och den röda passar bäst med jul temat, men hon får snyggare bröst i den gula.

Hon granskar sig noga från olika vinklar, ser missnöjt på rumpen och drar till sist på den gula tröjan.

Ebba är redan i badrummet och fixar sminket. Avicii:s sista album spelar i bakgrunden. En mansröst sjunger "SOS" och Amanda tar några danssteg medan hon ler mot spegeln. Hon ser inte så tokig ut. Nu ska det bli fest och hon har verkligen sett fram emot den här kvällen.

Hon tänker på Viktor och ler en extra gång.

De har hängt ihop ett tag, fast i smyg. Han kommer inte att slå någon igen. Särskilt inte henne. Viktor har varit öppen om sitt förflutna, svurit på att allt var en olycka och hon tror på honom.

Dessutom är han fantastisk på att kyssas och får henne att tänka på annat. Hon behöver honom nu, kan inte hela tiden gå och tänka på det som hände förra veckan.

Hon har lovat sig själv att släppa det, åtminstone för några timmar. Hon känner sig fortfarande smutsig, kan inte låta bli att grubbla om kvällarna och ångrar att hon tog emot pengarna.

Om hon hade råd skulle hon betala tillbaka varenda krona.

Det goda humöret är på väg att dunsta bort. Amanda rättar beslutsamt till toppen, tvingar undan de mörka tankarna och går till badrummet där Ebba står framför spegeln. Hon är i full färd med att borsta mascara på fransarna. En stor gin och tonic står bredvid handfatet.

Amanda tar glaset och dricker några djupa klunkar. Det mörka viker undan. Spriten gör henne varm i kroppen, det känns mycket bättre.

Ikväll ska de bara ha kul. Hon dricker igen.

Ebbas föräldrar och lillebror har åkt till Stockholm för ett födelsedagsfirande, de är

borta hela helgen. Amanda undrar om pären känner till festen.

Förmodligen inte. Men det är inte hennes problem.

Ebba nickar åt glaset.

"Lämna lite åt mig", säger hon. "Snart kommer de andra."

Till våren tar de studenten, det här är deras sista lucia vaka.

Amanda är dödsless på plugget men hon gillar kompisarna. Det är de som hållit henne kvar det här året. Annars hade hon nog hoppat av, trots mammas ständiga tjat om att läsa vidare.

"Flytta på dig", säger hon med ett leende och klämmer in sig framför spegeln.

Hon sveper undan det korpsvarta håret och tar fram en lika svart eyeliner som hon omsorgsfullt applicerar längs med fransraden.

"Wille messade att han har fått tag i en hel del", säger Ebba medan hon kollar sin ögon-skugga och duttar lite mer i ena ögonvrån.

"Nice", nickar Amanda.

De har gått i samma klass som Wille sedan lågstadiet. Alla tre har vuxit upp i byn. Wille är den som har bäst kontakter. Inte för att det är svårt att få tag i dricka, men han kan fixa det som smakar bäst och är billigast. Dessutom skulle Mackan ta med sig öl och röka. Viktor också. De har båda äldre syskon som ställer upp och köper ut mot betalning.

Det pirrar till när Amanda tänker på Viktor. Ebbas mobil plingar.

Hon håller upp telefonen så att Amanda kan läsa meddelandet:

Nu är vi framme. Kram mamma

PS. Inget festande hemma!

"Blir hon inte skitarg om hon får reda på att du haft folk här ändå?" frågar Amanda och fortsätter att sminka sig.

Ebba flinar och rättar till sin svarta topp som ska vara offshouder men envisas med att åka upp.

"Det är lugnt", säger hon. "De kommer inte tillbaka förrän söndag kväll. Gott om tid att städa."

Hon dricker ur sitt glas och blinkar åt Amanda.

Utanför fönstret är det becksvalt. Det har snöat hela eftermiddagen.

Amanda lägger på ännu mer mascara.

Ikväll ska de ha fett kul. Hon tänker inte vara rädd eller orolig, det får vänta till i morgon. Nu ska hon bara festa som fan. ■

Läs den spännande fortsättningen i den nya romanen Offermakaren (Forum).

Vi lottar ut 5 exemplar av boken Offermakaren. Vill du vara med och tävla skickar du rätt svar på frågan *Var utspelar sig boken?* tillsammans med ditt namn, din adress och ditt mobilnummer i ett mejl till tavling@hemmets.aller.se eller på ett vykort till Hemmets Veckotidning, 209 48 Malmö. Obs! Märk mejlet/vykortet "Offermakaren 2047". Senast den 1/12 vill vi ha ditt svar. Aller media är ansvarig för behandlingen av dina personuppgifter. För mer information, se vår integritetspolicy aller.se/integritetspolicy/

VINN

Hemmets Veckotidning 47 2020